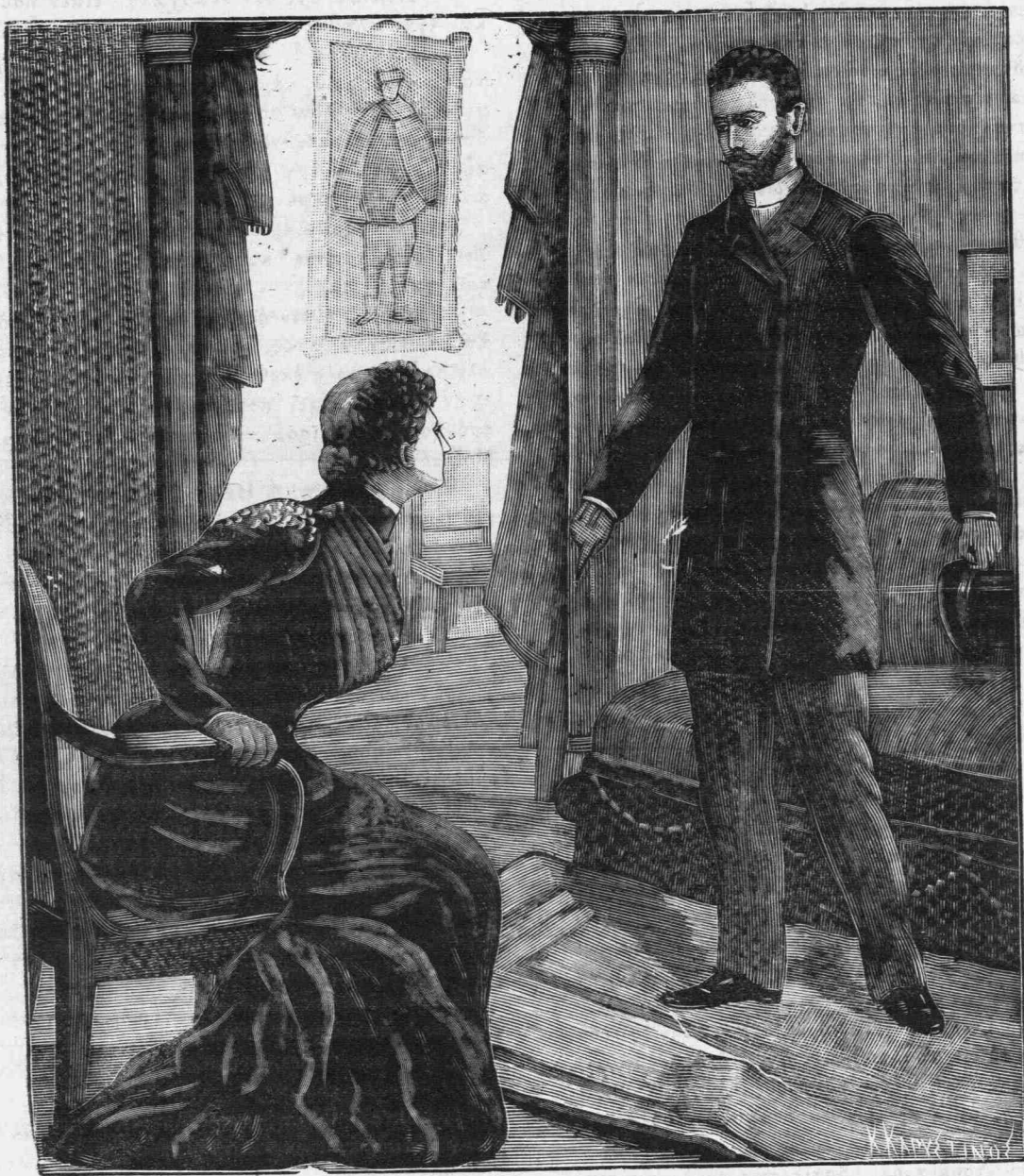

A. MATTHEY

Η ΒΡΑΣΙΛΙΑΝΗ

Ἡ Βάλδα, ἐκτείνασα ἰδὼν τράχηλον, ἔσχευεν ἐγγύτερον τὸ θρόνον αὐτῆς. (σελ. 442).

Ὁ Λουκιανός, εἰδοποιηθεὶς ὑπὸ ὀρμεμφύτου, ἐδίσταζεν ἀκόμη. Ἄλλ' εἶδομεν ὅτι ἡραθίζετο εὐκόλως ὑπὸ τῶν ἰδίων αὐτοῦ δισταγμῶν· ἐπανελάβε λοιπὸν ἀποτόμως·

— Ποῦ θέλετε, κυρία, νὰ γείνη ἡ συνομιλία αὕτη;

— Εἰς τὸ δωμάτιόν μου, εἶπεν, εἰμεθα βέβαιοι ὅτι ἐκεῖ θὲν θὰ μᾶς πειράξουν.

— Καλῶς! ἀπήντησεν.

Καὶ προσήνεγκε τὸν βραχίονα εἰς τὴν κόμησσαν.

Πλησίον τοῦ δωματίου τῆς Βάλδας ὑπῆρχε λίαν μικρὰ αἴθουσα, ἡ μᾶλλον κοιτωνίσκος, χρησιμεύων ὡς διόδος μεταξὺ τοῦ δωματίου καὶ τῆς κοινῆς τοῦ κυρίου καὶ τῆς κυρίας Δέ Σερζὺ καὶ τῆς Λουκίας αἰθούσης. Τὸ μικρὸν τοῦτο διαμέρισμα, ὑφ' ἐνὸς καὶ μόνου φωτιζόμενον παραθύρου,

εἶχεν ὡς ἐπιπλα ἀνακλιντήρα διὰ δύο ἀνθρώπους, τεθειμένον ἀπέναντι τοῦ παραθύρου, μικρὸν τραπέζιον καὶ δύο καθέδρας. Ἦτο ἀδύνατον νὰ τεθῶσιν ἐκεῖ τρεῖς ἢ τέσσαρες.

Εἰς τὴν μικρὰν ταύτην αἴθουσαν ᾠδήγησεν ἡ Βάλδα τὸν Λουκιανόν.

Οὐδεὶς ἐγγινώριζε νὰ εἴπῃ ἂν αὐτὴ ὑπελόγισεν ὅτι, διὰ τὴν δυσχερεῆ συνομιλίαν, ἣν ἐμελλον νὰ συνδέσωσιν, ὁ ἐξημμένος νεανίας θὰ εὕρισκετο ἐστενοχωρημένος καὶ βαρέως δυσχεραίνων ἐντὸς τῶν τριῶν τούτων τετραγωνικῶν μέτρων, δυνάμενος μὲν νὰ ἀνορθῶται, ἀλλ' οὐχὶ νὰ περιπατῇ, νὰ βηματίζῃ καὶ νὰ διασκεδάζῃ διὰ τῆς κινήσεως τὴν ἀνυπομονησίαν καὶ τὴν ὀργὴν αὐτοῦ. Τὰ νεῦρα αὐτοῦ

ἤδη διηρηθισμένα ὑπὸ τῆς πρωϊνῆς καταιγίδος, ἐμελλον νὰ κατευνασθῶσιν ὡς ἐκ τῆς θέσεως, τῆς ἐλλείψεως διαστήματος καὶ ἀέρος.

Τὸ βέβαιον εἶνε ὅτι, ἂν ἡ Βάλδα δὲν διανοήθη νὰ ἐπιβάλῃ αὐτῇ τὸν φυσικὸν τοῦτον καταναγκασμὸν, παρεσκεύασεν ὅμως αὐτῇ πάντα οὕτως, ὥστε νὰ ὑποστῇ οὗτος καταναγκασμὸν ἠθικόν, σκληρότερον ἄλλως καὶ δεινότερον.

Ἐγνώριζεν, ὑπὸ φοβερᾶς πείρας διδαχθεῖσα τοῦτο, πόσον ὑπερβολικὸν ἦτο τὸ εἶδος τοῦτο τῆς ἡρέμου ταπεινώσεως, εἰς τῆς ὁποίας εἶχεν εἰσδύσει, οὕτως εἶπεν, τοὺς μυχοὺς, καὶ εἶχεν ἀποκτήσει τὴν ἐπιδειξιότητα νὰ τραυματίῃ δεινῶς καὶ νὰ κτυπᾷ διὰ τῶν φοβερωτέρων κέντρων. Οὐδεὶς ἠδύνατο καὶ κινδυνεύων, νὰ φανῇ ἀγροῖκος καὶ βράνυστος, νὰ ἐξαφθῇ κατὰ τῆς ἐλαιώδους ταύτης γυναικός· συνεστέλλετο καὶ τρόπον τινὰ ἐδεδεσμεύετο ὑπὸ μεγάλης εὐγενείας, καὶ ἴσως ἔπασχεν ὀλιγώτερον ὑπὸ τῆς ἀδικίας ἢν ὑφίστατο, ἢ ὑπὸ τῆς ἀγωνίας, εἰς ἣν κατεδικάσθη.

Ἡ Βάλδα ἐκάθησεν ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου, ἔδειξε διὰ τῆς χειρὸς καθέδραν τινὰ τῇ Λουκιανῇ, λαβόντι θέσιν ἀπέναντι αὐτῆς, καὶ ἤρξατο δι' ἡσύχου καὶ βραδείας φωνῆς :

— Πρὸ πάντων, κύριε Λουκιανέ, σὰς παρακαλῶ καὶ πάλιν νὰ ἐνθυμηθῇτε ὅτι δὲν σὰς ὀμιλῶ ἐγὼ· ὅ,τι μέλλω νὰ σὰς εἶπω, θὰ σὰς τὸ εἶπῃ ὁ πατήρ σας. Δὲν λησμονῶ, ποτὲ δὲν θὰ λησμονήσω ὅτι ἀπέναντι ὑμῶν καὶ τῆς Λουκίας εἶμαι ἀπλῶς ξένη, καὶ ὅτι οὐδὲν μέρος ἐνεργὸν λαμβάνω ὡς πρὸς τὰ πράγματα τὰ ἀφορῶντα ὑμᾶς. Ὁ κύριος Δὲ Σεργίῳ μοι ἐπέβαλλε χθές, παρὰ τὰς παρατηρήσεις μου, τὴν ἀκανθώδη ἀποστολήν, τὴν ὁποίαν τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκπληρῶ, τὸν παρεκάλεσα σήμερον τὸ πρῶτ' νὰ μοι ὀρίσῃ ἀκριβῶς καὶ σαφῶς τὰς προθέσεις καὶ τὰς σκέψεις του. Τῇ ἐκοινοποίησα ὅτι ἤθελον μᾶλλον νὰ κατευνάσω ἢ νὰ ἐξεγείρω τὸ ὕψος τῆς ἐκφράσεως. Τέλος, εἰς τὸ πρόσωπον τοῦτο τῆς μεσολαβήσεως, τὸ ὅποιον ἀνέλαβον, θὰ μεταχειρισθῶ τὴν δυνατὴν μετριότητα, καὶ θὰ προσπαθῇσω νὰ σὰς συνδιαλλάξω. Θὰ ἤμην δὲ λίαν εὐγνώμων πρὸς ὑμᾶς, ἂν ἐλαμβάνετε τὴν καλοσύνην νὰ ἐνθυμηθῇτε ὅτι εἶμαι γυνὴ καὶ γυνὴ τοῦ πατρὸς σας, καὶ ὅτι εἶμαι ἀπολύτως οὐδετέρα καὶ ἀδιάφορος, ὡς πρὸς τὰ ζητήματα, περὶ τῶν ὁποίων πρόκειται νὰ σὰς ὀμιλήσω.

— Ἀληθῶς, κυρία, ἀπήντησεν ὁ Λουκιανός, ὅστις ἔβλεπεν ἑαυτὸν οὕτω δεδεμένον τὰς χεῖρας ἐκ τῶν προτέρων, ἔχετε νὰ μοι ὀμιλήσῃτε περὶ τόσῃ δυσχερέστων καὶ σκληρῶν πραγμάτων, ὥστε παρέρυθητε εἰς τοσαύτην ρητορικὴν προεισαγωγὴν!

— Ὁ! εἶπεν ἡ Βάλδα, ἐνισχύω μᾶλλον τὸν ἑαυτόν μου ἐναντίον τῶν ἰδίων μου φόβων· ὅχι, ὅχι, δὲν ἔχω, δόξα τῇ Θεῷ, νὰ σὰς διαβιβάσω σκληροὺς λόγους. Ἀλλὰ τὸ ἀντικείμενον τῆς ὀμιλίας εἶνε αὐτὸ καθ' ἑαυτὸ τὸσον λεπτόν!...

Παρετήρησε τὸν Λουκιανόν, ὅστις τὴν φορὰν ταύτην ἐτήρησε σιωπὴν. Ἐξηκολούθησε δέ :

— Ὅτε χθές ὁ κύριος Δὲ Σεργίῳ ἦλθεν εἰς τὴν οἰκίαν μου, συνωδεύετο ὑπὸ τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν. Ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ τῇ παραπονεθῇ!...

— Περὶ τίνος;

— Περὶ ὑμῶν.

— Ἀ! ἂ! ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν παρεπονέθη περὶ τοῦ υἱοῦ ἐνώπιον τοῦ πατρὸς;... Καὶ τί τῇ ἀπεκρίθη ὁ πατήρ;

— Ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν ἐνόμισεν ὅτι δὲν ἐτήρησατε ἀπέναντι αὐτοῦ τὸ ἀπαιτούμενον· σέβας· ἐβεβαίον δὲ ὅτι ἢ πρὸς αὐτὸν συμπεριφορὰ σας ἦτο προκλητικὴ καὶ προσβλητικὴ...

— Καὶ ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν δὲν εἶνε ἀρκετὰ μεγάλος διὰ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς ἄλλους τὸ πρὸς αὐτὸν σέβας; Καὶ τί ἠδύνατο νὰ παρατηρήσῃ ὁ κύριος Δὲ Σεργίῳ ἐπὶ τῶν μετὰ αὐτοῦ καὶ ἐμοῦ διαφορῶν;

— Ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν τὴν ὄραν αὐτὴν εἶνε οἰκετός τοῦ κυρίου Δὲ Σεργίῳ.

— Ἄν ἦτο μόνος οἰκετός αὐτοῦ, ὑπέλαβε ζωηρῶς ὁ Λουκιανός, θὰ συνεκράτου ἀπέναντί του τὰ αἰσθήματα μου, οἷα δῆποτε καὶ ἂν ἦσαν, διὰ νὰ μὴ τῇ ἀποδείξω ποτὲ αὐτὰ εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ πατρὸς μου, καὶ θὰ περιοριζόμην εἰς τὸ νὰ φέρωμαι καταλλήλως. Ἀλλ' ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν διεστεινέτο ὅτι εἶνε ἄλλο τι, ἐκαυχᾶτο ὅτι θὰ γείνη μετ' ὀλίγον γαμβρός τοῦ κυρίου Δὲ Σεργίῳ.

— Νομίζω ὅτι δὲν ἐκαυχᾶτο, εἶπεν ἡσύχως ἡ Βάλδα, καὶ ἔχει ἀληθῶς τὴν ὑπόσχεσιν τοῦ πατρὸς σας.

— Κάλιστα! ἀλλὰ πρέπει διὰ νὰ γείνη γαμβρός τοῦ πατρὸς μου, νὰ γείνη σύζυγος τῆς ἀδελφῆς μου· νομίζω δὲ ὅτι ἤδη τὸ πρᾶγμα ἀφορᾷ καὶ ἐμέ, καὶ κάμνω, ὅπως μοι ἀρέσκει, νὰ αἰσθανθῇ καὶ νὰ ἐννοήσῃ ὁ μνηστὴρ αὐτός ὅτι, ἂν ἔχῃ τὸν πατέρα ὑπὲρ αὐτοῦ, θὰ ἔχῃ κατ' αὐτοῦ τὸν ἀδελφόν.

— Ἀ! ἰδοὺ ἀκριβῶς τὸ λυπηρὸν, ἀπήντησεν ἡ Βάλδα· ὑμεῖς ἐξανίστασθε κατὰ τῆς θελήσεως καὶ τῆς ἐξουσίας τοῦ πατρὸς σας;

— Κυρία, εἶπεν ὁ Λουκιανός, ἐξαίρω τὸν πατέρα μου ἀπὸ τοῦ ζητήματος. Ἐνδιαφέρομαι καὶ ἐνδιαφέρομαι ἀποκλειστικῶς πρὸς ἐκεῖνον, πρὸς τὸν ὅποιον δὲν ὀφείλω ὑπακοήν, οὐδὲ σέβας, πρὸς τὸν ὅποιον μᾶλλον ὀφείλω περιφρόνησιν καὶ μῖσος· — ἐνδιαφέρομαι διὰ τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν!

Ἐάν ἦτο μόνη ἡ Βάλδα, ἤθελε ρίψει κραυγὴν χαρᾶς καὶ θριάμβου, ἥδη ὅμως, τὴν κραυγὴν μετέβαλεν εἰς κραυγὴν τρόμου καὶ ἀμηχανίας.

— Ἀ! Θεέ μου! εἶπεν αὕτη, ἐνοῦσα τὰς χεῖρας ἄνωθεν τοῦ μετώπου, ὁ κίνδυνος αὐτός, αὐτὸ τὸ δυστύχημα πρέπει ν' ἀποσοβθῇ.

— Συγγνώμην, κυρία, τὴν διέκοψεν ὁ Λουκιανός μετὰ ζωηρότητος, τὸ νὰ παρέμβητε μετὰ τοῦ πατρὸς μου καὶ ἐμοῦ, ἴσως τὸ ἡννούν, ἀλλὰ μετὰ ἐμοῦ καὶ αὐτοῦ τοῦ ἀνθρώπου, οὔτε εἰς ὑμᾶς, οὔτε εἰς τὸν πατέρα μου, οὐδὲ εἰς οὐδένα ἄλλον ἤθελον τὸ ἐπιτρέψῃ!

Ἡ Βάλδα ἔβλεπε μετ' εὐχαριστήσεως ἐνδομύχου τοποθετούμενον τὸν ἔχθρὸν ἀφ' ἑαυτοῦ, ὅπου αὕτη ἤθελεν· ἀλλὰ δὲν ἤρκει τοῦτο. Ἐπρεπε νὰ ἐπισπεύσῃ τὸ πρᾶγμα, ἔπρεπε, ἐντὸς τῆς ἡμέρας, ἢ συνάντησις τοῦ Λουκιανοῦ μετὰ τοῦ Μοζιρόν νὰ πραγματοποιηθῇ. Ἀλλως τε, ὁ Λουκιανός, καὶ ἡννῶει καλῶς τοῦτο, δὲν εἶχεν ἀνάγκην παροτρύνσεως.

Ἀκούουσα αὐτὸν ν' ἀπορρίπτῃ μετὰ σταθερότητος πάσαν ἐπέμβασιν, μετὰ αὐτοῦ καὶ τοῦ Μοζιρόν, προσεποιήθη μέγιστον τρόμον.

— Ἀ! μὴ ὀμιλεῖς οὕτως! ἐκραύγασε. Διὰ νὰ παρέμβω, κυρίως διὰ νὰ ἐμποδίσω τὴν φοβερὰν ταύτην συμπλοκήν, εἶμαι ἐδῶ, καὶ σοὶ ὀμιλῶ ἐν ὀνόματι τοῦ πατρὸς σου. Τὸ ἐσκέφθης καλῶς; ὁ κύριος Μοζιρόν, τὸ ὑπεσχέθη, θ' ἀποφύγῃ παντὶ σθένει πᾶσαν φιλονεικίαν μετ' ὑμῶν· θὰ θελήσετε τάχα νὰ τὸν προκαλέσητε ὑμεῖς;

— Καὶ διὰ τί ὅχι, σὰς παρακαλῶ;

— Διὰ τί; ἀλλὰ, δυστυχῇ, ἡ ἀφοβία σου θὰ ἦτο παρὰ φροσύνη! διότι ὁ κύριος Μοζιρόν, παρὰ σοῦ προκληθεὶς, θὰ εἶχε τὴν ἐκλογὴν τῶν ὀπλῶν· θὰ ἐξέλεγε τότε τὸ πιστόλιον, καὶ γνωρίζεις τὴν ἐπιτηδειότητα καὶ τὴν ἀνδρίαν του!

— Ἀποκαλεῖτε τοῦτο ἀνδρείαν; εἶπεν εἰρωνικῶς ὁ Λουκιανός.

— Δὲν γνωρίζω. Ἐγὼ εἶμαι γυνή, ἐπανελάβην ἡ Βάλδα, καὶ ἐπαναλαμβάνω ἀπλῶς, ὅ,τι ἤκουσα παρὰ τοῦ κυρίου Δὲ Σεργίῳ.

— Ἀληθῶς; ὁ πατήρ μου ἀποθαυμαζει καὶ κατὰ τοῦτο τὸν κύριον Μοζιρόν;

— Δὲν θέλω ν' ἀντιλέξω πρὸς ὑμᾶς καὶ νὰ σὰς παρορ-

γίσω, κύριε Λουκιανέ, ἀλλ' εἶνε ἀληθές, ὅτι ὁ κύριος Δὲ Σεργὺ δὲν σκέπτεται ὡς ὑμεῖς καὶ ὅτι ἐκτιμᾷ εἰς ἄκρον τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν. Ἄν δὲν εἶχεν οὕτω, θὰ τῷ ἐδίδεν τὴν κόρην του;

— Ἐκτιμᾷ τὸ ὑποκείμενον αὐτό! θὰ πιστεύῃ ἴσως ὅτι εἶνε χρηστὸς ἀνὴρ;

— Ἀναμφιβόλως· καὶ ἡ ἀπόδειξις ὅτι παρέλαβε συνεταῖρον εἰς ὑπόθεσιν, εἰς ἣν κατέθεσε πᾶσαν τὴν περιουσίαν αὐτοῦ, καὶ εἰς ἣν ὁ κύριος Μοζιρόν θὰ καταβάλλῃ πᾶσαν τὴν περιουσίαν τῆς ἀδελφῆς σας.

— Τί μοι λέγετε; ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανὸς ἀναπηδῶν· ἀλλὰ τότε δὲν πρόκειται μόνον τὴν εὐδαιμονίαν τῆς ἀδελφῆς μου νὰ προστατεύσω ἐναντίον τοῦ ἀθλίου αὐτοῦ, ἀλλὰ καὶ τὴν τιμὴν τοῦ πατρός μου! Ὡ! ποῖαν ἄβυσσον διαβλέπω! Διὰ τί ὁ πατήρ μου δὲν μοι τὸ εἶπε; θὰ τῷ παρέδιδεν πᾶν ὅ,τι ἔχω· ἡ ἀδελφή μου, ἡ ὁ σύζυγος τὸν ὁποῖον ἐπιθυμῶ διὰ τὴν ἀδελφὴν μου, καὶ ὅστις εἶνε πλούσιος, θὰ τῷ ἔφινε τὴν προικὰ ἅπασαν τῆς Λουκίας μᾶλλον, παρὰ ν' ἀνεχθῇ νὰ παρασύρεται καὶ νὰ ὑποταχθῇ εἰς ὅ,τι εἰς Μοζιρόν ἀποκαλεῖ «ἐπιχειρήσιν»!

— Δι' ὄνομα τοῦ Θεοῦ! Ἦσυχάσατε! εἶπεν ἡ Βάλδα. Ὅπως δὴποτε εἶνε ἀργά, διότι ὁ κ. Δὲ Σεργὺ ὑποχρεώθη ἤδη καὶ διὰ τοῦ λόγου του καὶ διὰ τῆς υπογραφῆς του.

— Ἄ! θὰ τὸν ἀπαλλάξω ἐγώ, ἀνέκραξεν ὁ Λουκιανός, κτυπῶν τὸν πόδα μὲ ὀρμὴν.

— Θὰ τὸν ἀπαλλάξῃτε; καὶ πῶς;

— Φονεύων τὸν Μοζιρόν, ἢ καὶ παρ' αὐτοῦ φονευόμενος· θὰ ᾔηνε τὸ ἴδιον.

— Ἀλλὰ, Θεέ μου θὰ φονευθῇτε σεις!

— Ἔστω· τὸσον τὸ καλλίτερον! ὁ πατήρ μου δὲν θὰ δύναται πλέον, πιστεύω, νὰ κάμῃ γαμβρὸν καὶ συνεταῖρόν του τὸν φονέα τοῦ υἱοῦ του!

Ὁ Λουκιανὸς ἠγέρθη ἀποτόμως, καὶ προχωρῶν βῆμα πρὸς τὴν θύραν,

— Χαίρετε, κυρία, πιστεύω, ὅτι οὐδὲν ἔχομεν πλέον νὰ εἰπώμεν.

Ἄλλ' ἡ Βάλδα δὲν εἶχεν εἰπεῖ πᾶν ὅ,τι ᾔθελε, καὶ ἐρρίφθη εἰς τὰ γόνατα πρὸ τῆς θύρας μὲ χεῖρας τεταμμένας.

— Κύριε Λουκιανέ!... ἀκούσατέ με, οἰκτῶ φερόμενος! Ὅχι, δὲν εἶπον πᾶν ὅ,τι ἐπεθύμουν νὰ σᾶς εἰπῶ. Ἀλλὰ μοι λέγετε πράγματα τὸσον φοβερά, ὥστε ἔχασα καὶ τὸν νοῦν καὶ τὴν μνήμην. Ἀκούσατέ με! δὲν ὁμιλῶ πλέον περὶ τοῦ πατρός σας. Νομίζετε ὅτι τὴν σώζετε προσβάλλων τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν; τούναντίον, τὴν ἐκθέτετε!

— Ἄ! πῶς τοῦτο;

— Ὁ κύριος Δὲ Σεργὺ γνωρίζει τὸν ἔρωτα τοῦ κυρίου Ροβέρτου πρὸς τὴν Λουκίαν, καὶ εἶνε μάλιστα ὠργισμένος σφόδρα, διότι ἐτηρήσατε τοῦτο μυστικὸν πρὸς αὐτόν.... Μὴ μὲ διακόπτετε!... τὸ νὰ γνωρίζῃ δὲ τρῦτο ὁ κύριος Δὲ Σεργὺ εἶνε μὴδὲν, ἀλλ' ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν τὸ γνωρίζει ἐπίσης, καὶ διὰ τοῦτο προσέβαλε τὸν κύριον Ροβέρτον. Ἐὰν τὸν προσβάλετε ὑμεῖς, διότι ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς σας, τότε ἐν μόνον τὸν ἐνδιαφέρει νὰ πράξῃ μετ' αὐτῇ τοιαύτην μονομαχίαν, ὅπως δικαιολογηθῇ, νὰ κατηγορήσῃ, νὰ συκοφαντήσῃ, ἂν θέλετε, τὴν Λουκίαν, τὸν κύριον Ροβέρτον καὶ ὑμᾶς.

— Θὰ πράξῃ τότε ὁ ἀνθρωπος αὐτός, ὁ τὸσον ἐντιμὸς! μίαν λαμπρὰν ἀτιμίαν. Ἄλλ' ἔστω! ἐὰν τῷ ζητήσω ἔριδα, δὲν θὰ τὸ πράξῃ ὡς λέγετε, διότι ἐζήτησε τὴν χεῖρα τῆς ἀδελφῆς μου. Ἐστὲ ἡσυχος· θὰ φροντίσω ὥστε ἡ Λουκία νὰ μὴ ἀναμιχθῇ ποσὼς εἰς τὴν ἔριδα ταύτην. Αὐτὰ εἶνε ὅλα· δὲν ἔχει οὕτω, κυρία;

— Ὅχι! ὄχι! μίαν ἀκόμη λέξιν! Ἐὰν ἐπιμένῃτε ἀψηφῶν τὸν κύριον Μοζιρόν, εἰξεύρετε ποῦ δύνασθε νὰ ὠθήσῃτε τὸν πατέρα σας; Νὰ φανερώσῃ τὰ πάντα εἰς τὴν ἀδελφὴν σας! Μάλιστα νὰ τῇ εἴπῃ τὰς προθέσεις σας, ποῖον κίνδυνον περιφρονεῖτε πρὸς χάριν τῆς, καὶ τίνι τρόπῳ

θὰ ἀποθάνῃτε· καὶ τότε, διὰ νὰ προλάβῃ, διὰ νὰ σᾶς σώσῃ ἡ Λουκία, θὰ συγκατατεθῇ νὰ νυμφευθῇ τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν· καὶ ὁμῶς εἶπε, τὸ γνωρίζετε, ὅτι προτιμᾷ τὸν θάνατον· σκεφθῇτε ἐπὶ τούτῳ, κύριε.

— Νὰ σκεφθῶ;... εἶπεν ὁ Λουκιανός· ἐκτὸς ἑαυτοῦ, σκέπτομαι ὅτι θὰ προλάβω τὸν πατέρα μου μὴ ἀναβάλλων οὐδ' ἐπὶ ἡμέραν οὐδὲ ἐπὶ ὥραν, ὅπως θέσω ἀνυπέρβλητον ἐμπόδιον μετὰ τοῦ Μοζιρόν αὐτοῦ καὶ τῶν συγγενῶν μου· πρὸς τοῦτο πιστεύω, κυρία, ὅτι ὅλα τὰ ἐπιχειρήματά σας ἐξηντλήθησαν.

— Ὡ, ναί, ὡς καὶ αἱ δυνάμεις μου, εἶπε μὲ ἀσθενή φωνὴν ἡ Βάλδα, ἀφίνουσα νὰ πέσωσιν αἱ χεῖρές της κατὰ μήκος τοῦ σώματός της. Ἄ! ἔπραξα πᾶν ὅ,τι ἠδυνάμην.

— Ἀλήθεια! εἶπεν ἐξερχόμενος ὁ Λουκιανός, καὶ σοὶ ὑπόσχομαι ἂν λάβω καιρὸν νὰ ὁμιλήσω περὶ τούτου εἰς τὸν πατέρα μου.

— Τί σημαίνει; εἶπεν ἡ Βάλδα ἀφ' οὗ οὐδὲν ἐπέτυχεν!...

Ὁ Λουκιανός εἶχεν ἤδη ἐξέλθει, καὶ τὸν ἤκουε μακρυνόμενον μὲ βῆμα ἐσπευσμένον.

— Καὶ ἐν τούτοις, πιστεύω, εἶπεν ἐκείνη μειδιῶσα, ὅτι ἐπέτυχεν εἰς ὅλα! Ὁ δυστυχὴς αὐτὸς Μοζιρόν πῶς θὰ διαφύγῃ πάντα ταῦτα;

ΛΗ'

Τὸ παιγνίδιον τοῦ Ἐκαρτέ.

Ὁ Μοζιρόν εἶδε μετ' ἐκπλήξεως καὶ φόβου τὸν Λουκιανὸν μακρυνόμενον μετὰ τῆς Βάλδας. Ἀνῆσυχος καὶ τεταραγμένος ἠγνόει τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ· εἶχεν εἰσέλθῃ εἰς αἰθουσάν τινα τοῦ ἰσογείου, ὅπου τέσσαρες τῶν προσκεκλημένων, καθήμενοι πρὸ τραπέζης, ἔπαιζον ἑκαρτέ.

Ὁ Μοζιρόν ἦτο ἐκ φύσεως παίκτης, καὶ τὰ χαρτὰ τὸν εἴλκυον. Ἐπαιξε καὶ ἔχασε εἰκοσάδα λουδοβικίων.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ παίκτης, εἰμαι ἀδέξιος· λάβετε τὴν θέσιν μου, κύριε Δὲ Μοζιρόν.

Ὁ Μοζιρόν κατ' ἀρχὰς ἠρνήθη, ἀλλ' εὗρισκε καὶ αὐτὸς ὅτι ὁ σύτροφός του ἦτο μᾶλλον ἀδέξιος ἢ αὐτυχής. Ἐνῷ αὐτὸς ἦτο δεξιότατος καὶ ἔλαβεν εἰς χεῖράς του τὰ χαρτὰ. Τοῦτο ὅπως δὴποτε θὰ τὸν ἀπησχόλει ἐπὶ ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἐκέρδισεν ἀλληλοδιαδόχως τετράκεις, οἱ ἀντίπαλοί του ἀντεκατέστησαν ὁ εἰς τὸν ἄλλον, ἀλλ' οὗτος τοὺς ἐκτύπησε τὸν ἕνα κατόπιν τοῦ ἄλλου.

Εἶχεν ἐνώπιόν του χίλια πεντακόσια φράγκα εἰς χρυσὸν καὶ τραπεζογραμμάτια· ἤρχισε ν' ἀδημονῇ καὶ ὁ ἴδιος διὰ τὴν ἐπιτυχίαν του.

— Ἀρκεῖ, καταθέτω τὰ ὅπλα! εἶπε γελῶν ὁ τελευταῖος ἀντίπαλός του, κατὰ τὸ τέλος τοῦ τετάρτου παιγνιδίου.

Καὶ ἡτοιμάσθη νὰ ἐγερθῇ.

— Ὡ! κύριε, τῷ εἶπε ζωηρῶς ὁ Μοζιρόν, ἐπιτρέψατέ μοι, παρακαλῶ, νὰ σᾶς κάμω τὴν ἀνταπόδοσιν· μὴ μὲ ἀναγκάσῃτε ν' ἀναχωρήσω συναποφέρων τὰ κέρδη μου, παρὰ τὴν θέλησίν μου.

— Ἐὰν ἔχη τις ἐκ τῶν κυρίων τὸ θάρρος νὰ ἐξακολουθήσῃ; εἶπεν ὁ παίκτης.

— Ἐ! εἶπεν ἄλλος τις, ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν εἶνε τὸσον ἰσχυρός!... δὲν εἶνε τὸσον διασκεδαστικὸν νὰ χάνῃ τις.

— Κύριοι, εἶπεν ὁ Μοζιρόν, σᾶς παρακαλῶ!...

— Παίζω ἐγώ, εἶπε μὲ φωνὴν ἡρεμὴν, εἰσερχόμενός τις.

Ἦτο ὁ Λουκιανός.

Ὁ παίκτης, ὅστις ἔχασεν, ἠγέρθη καὶ παρεχώρησε τὴν θέσιν του εἰς τὸν Λουκιανόν, ὅστις ἐκάθησεν.

Ὁ Μοζιρόν τὸν ἔβλεπεν, ἄφωνος, ὠχρὸς καὶ κατὰ-πληκτός.

— Μ'εὐνοεῖ πολὺ ἡ τύχη, ἐψέλλισε, καὶ δὲν ἐπεθύμουν...

— Πῶς, εἶπεν ὁ Λουκιανός, ἤκουσα νὰ προσφέρητε εἰς τοὺς κυρίους τούτους ἀνταπόδοσιν !

— Εἰς αὐτοὺς ναί, ἀλλ' ἔχω καὶ κεφαλαλίαν, καί...

— Καὶ ἀρνεῖσθε νὰ παίξητε μαζί μου, κύριε Δὲ Μοζιρόν ;

— Ὅχι βεβαίως, ὄχι ! εἶπεν ὁ Μοζιρόν, ὑποκύπτων.

— Ἐκερδίσατε, εἶπεν ὁ Λουκιανός, χίλια πεντακόσια φράγκα· τὰ κρατῶ.

Ἐξήγαγε τοῦ χαρτοφυλακίου του τρία τραπεζογραμμάτια τῶν πεντακοσίων φράγκων καὶ τὰ ἀπέθεσεν ἐπὶ τῆς τραπέζης. Ἐπαίξαν ὁ Μοζιρόν ἐκέρδισε.

— Παίζω καὶ τὰς τρεῖς χιλιάδας, εἶπεν ἡσύχως ὁ Λουκιανός.

Ὁ ἰδρὼς ἔρρεεν ἐκ τοῦ μετώπου τοῦ Μοζιρόν· πᾶσαν τὴν ἐπιτηδειότητά του κατέβαλεν, ὅπως κατωρθώσῃ νὰ χάσῃ· ἀλλ' ἡ τύχη, ἀκαμπτos, τὸν κατεβάρυνε μὲ καταχθόνιον ἐπιτυχίαν· μάτην ἀπεχώριζε τὰ κατὰλληλα χαρτία· τῷ ἤρχοντο ἄλλα.

Ἐκέρδισε πάλιν.

— Παίζω καὶ τὰς εἴς χιλιάδας, εἶπεν ὁ Λουκιανός ἀπαθῶς.

Ὁ Μοζιρόν εἶχε πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν του νέφος· οἱ δύο ἀντίπαλοι δὲν ἐπρόφερον ἄλλας λέξεις, εἰμὴ τὰς ἀναγκαιούσας διὰ τὸ παιγνίδιον.

Οἱ παριστάμενοι ἀσθμαίνοντες καὶ προσεκτικοὶ ἐσιώπων· ὑπῆρχεν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ ἐκεῖνῃ εἶδος τι ἀγωνίας· ἠσθάνετο τις ὅτι τὸ παιγνίδιον ἐκεῖνο δὲν ἦτο ἀπλοῦν χαρτοπαίγνιον· ἡ φοβερὰ τύχη του δὲν ἤθελε νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸν Μοζιρόν· ἐπέτυχεν ἐν τούτοις εἰς τὸ τρίτον αὐτὸ παιγνίδιον νὰ διευθετήσῃ τὰ χαρτία οὕτως, ὥστε νὰ χάσῃ ὁ Λουκιανός εἶχε τρεῖς ἀριθμούς, ἀλλ' οὗτος εἶχε τέσσαρας.

Ἐπρόκειτο νὰ κάμῃ ὁ Μοζιρόν τὰ χαρτία.

Ἐδωσε τὰ χαρτία καὶ ἀνέστρεψε τὸν ρῆγαν.

Τότε ὁ Λουκιανός ἔθεσε τοὺς δύο ἀγκωνάς του ἐπὶ τῆς τραπέζης, τὴν σιαγόνα ἐπὶ τῶν χειρῶν του καὶ παρατηρῶν ἀτενῶς τὸν Μοζιρόν ἐκφρονα ὄντα,

— Κύριε Δὲ Μοζιρόν, τῷ εἶπε, χωρὶς νὰ ὑψώσῃ τὴν φωνὴν καὶ μὲ τὸν ἀπλούστερον τρόπον, εἶχον ἀκούσει ὅτι κλέπτετε παίζων, δὲν τὸ ἐπίστευσα· βλέπω ἤδη ὅτι κλέπτετε τῷ ὄντι, ἀλλὰ δὲν θὰ τὸ ἀνεχθῶ, τοῦλάχιστον εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην !

Καὶ χωρὶς νὰ ἐγερθῇ τῷ ἔρριψε τὰ χαρτία κατὰ πρός-ωπον.

Ὁ Μοζιρόν ἀνεπήδησεν ἀφίνων κραυγὴν ὑπόκωφον.

Ἐθεσε τὰς χεῖρας ἐπὶ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ καὶ ὅταν τὰς ἀπεμάκρυνεν οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐξήρχοντο τῆς κόγχης των, ἦτο πελιδνός.

Ἐπεκράτησε στιγμὴ φρικώδους σιγῆς.

Ὁ Μοζιρόν εἶπεν ἐπὶ τέλους μὲ φωνὴν πνιγομένην:

— Κύριε... μὲ προσεβάλετε θανασίμως...

— Πράγματι ! εἶπε μὲ εἰρωνικὸν μειδίαμα ὁ Λουκιανός καθήμενος πάντοτε.

— Ἡ προσβολὴ αὕτη... ἀπαιτεῖ αἷμα.

— Εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς ικανοποιήσω, εἶπεν ὁ Λουκιανός μὲ τὸν αὐτὸν ἥρεμον ἦχον τῆς φωνῆς.

— Θὰ κτυπηθῶμεν μὲ τὸ πιστόλιον... εἶπεν ὁ Μοζιρόν.

— Βεβαίως !

— Θὰ κτυπηθῶμεν μὲ πιστόλια εἶπεν, ὁ Μοζιρόν καὶ πᾶς ἄλλος ἐκτὸς ὑμῶν μετὰ δώδεκα ὥρας, θὰ ἦτο νεκρός.

— Ἀληθὲς ! εἶπεν ὁ Λουκιανός, πᾶς ἄλλος ἐκτὸς ἐμοῦ !... ἀλλ' ἐγώ ;...

— Σεῖς κύριε, σεῖς θὰ ζητήσητε συγγνώμην.

— Ὡ ! δὲν τὸ πιστεύω !

— Εἶμαι περὶ τούτου βέβαιος !

— Συγχωρήσατε νὰ σὰς βεβαιώσω ὅτι ὄχι !

— Καὶ ἡ βεβαιότης μου εἶνε τοιαύτη, ἐπανέλαβεν ὁ Μοζιρόν, τοῦ ὁποῦ ἡ φωνὴ ἐστερεοῦτο ὀλίγον κατ' ὀλίγον, ὥστε ἀπαιτῶ, πᾶν ὅ,τι συνέβη ἐνταῦθα, νὰ μὴ διαδοθῇ πέραν τοῦ δωματίου τούτου. Οἱ τέσσαρες οὗτοι κύριοι, ὧν ἓνα μόνον προσωπικῶς γνωρίζω, θὰ θελήσωσι νὰ γείνωσι μάρτυρές μας.

— Δέχομαι μάρτυράς μας εὐχαρίστως τοὺς κυρίους τούτους, οἵτινες πάντες εἶνε φίλοι μου.

— Δὲν ἔχω ἀνάγκην νὰ τοῖς συστήσω ἐχεμύθειαν, εἶπεν ὁ Μοζιρόν, καὶ τοὺς παρακαλῶ νὰ μὴν ἐκπλαγῶσι, ἂν ἔνεκα τῆς ἀφορμῆς, τὴν ὁποίαν ἀνέφερον, θεωρῶν ἑαυτὸν ὡς ξενιζόμενον ὑπὸ μόνου τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ, δὲν ἐξέρχομαι πάραυτα. Δὲν θὰ μείνω καθ' ὅλην τὴν νύκτα, ἀλλὰ πρὸς ἀποφυγὴν διαδόσεως, θὰ μείνω τὸ ἐσπέρας μόνον.

— Αὐτὸ ἀποβλέπει ὑμᾶς, κύριε, εἶπε περιφρονητικῶς ὁ Λουκιανός ἐγειρόμενος. Κάμετε τὸ ἐσπέρας τοῦτο πᾶν ὅ,τι σὰς ἀρέσκει. Ἐγὼ δὲν ἐνδιαφέρομαι παρὰ περὶ τοῦ ὅτι πρέπει νὰ μονομαχήσω μεθ' ὑμῶν αὐριοι τὸ πρωί.

— Θὰ ἴδωμεν ἂν θὰ μονομαχήσητε !

— Θὰ τὸ ἴδῃτε !

ΛΘ

Ὁ Μοζιρόν δὲν ἐπανευρίσκει πλέον τὴν πιστὴν συνεταζήν του.

Ὁ Μάξιμος Δ' Ἀνζέν, ἐκεῖνος τῶν παρεστώτων, ὅστις ἐγνώριζε τὸν Μοζιρόν, εἶπε λέξιν τινα εἰς τὸν γείτονά του, συγκατατεθέντα νὰ χρησιμεύσῃ ὡς μάρτυς τοῦ Μοζιρόν μετ' αὐτοῦ. Οἱ δύο ἄλλοι, ὡς εἰκός, ἐμελλον νὰ χρησιμεύσωσι ὡς μάρτυρες τοῦ Λουκιανοῦ.

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Μοζιρόν διηυθύνετο μετὰ πλαστῆς ἀδιαφορίας πρὸς τὴν θύραν,

— Δὲν θὰ μὰς δώσῃτε καμμίαν ὁδηγίαν ; τὸν ἠρώτησεν ὁ Μάξιμος Δ' Ἀνζέν.

— Θὰ κτυπηθῶ μὲ πιστόλιον, ἰδοὺ τὸ πᾶν, εἶπε στραφεὶς ὁ Μοζιρόν. Ὡς πρὸς τὰ ἄλλα !...

Ἐξῆλθε ποιῶν διὰ τῆς χειρὸς κίνημα, ὅπερ ἐδήλου : Συμβιβαστέ τα ὅπως θέλετε· αἱ λεπτομέρειαι μονομαχίας, ἧτις δὲν θὰ λάβῃ χώραν, μοὶ εἶνε ἀδιάφοροι !

Ἐν μόνον ἐσκέπτετο, νὰ ἐπανεύρῃ τὴν Βάλδαν.

Ἀλλ' ὁ Λουκιανός ἔμεινεν· καὶ ἀπευθυνόμενος μὲ ὕψος σοβαρὸν πρὸς τοὺς μάρτυρας :

— Ἐγώ, κύριοι, εἶπε, θεωρῶ πολὺ πλέον σπουδαίαν τὴν μονομαχίαν, ἧτις μεταξὺ μας συνεφωνήθη, παρ' ὅτι φαίνεται νὰ τὴν ἐκλαμβάνῃ ὁ κύριος Μοζιρόν. Ὁ ἀντίπαλός μου, ἔσχε ὡς ἦτο δίκαιον τὴν ἐκλογὴν τοῦ ὅπλου καὶ σὰς ἀφίνει νὰ κανονίσῃτε τὰ λοιπὰ. Νομίζω ὅτι ἐπιτρέπεται καὶ εἰς ἐμὲ νὰ εἴπω τίνι τρόπῳ ἐννοῶ ἡ μονομαχία νὰ γείνῃ· θέλω νὰ ἱστάμεθα εἰς εἰκοσιπέντε βημάτων ἀπόστασιν μὲ τὴν ἐλευθερίαν νὰ προβῇ ἕκαστος πέντε βήματα καὶ νὰ πυροβολήσῃ κατ' ἀρέσκειαν. Αὐριοι εἰς τὰς εἴς ἡ μονομαχία δύναται νὰ λάβῃ χώραν. Ὁ χορὸς θὰ διαρκέσῃ ἴσως μέχρι τῆς τετάρτης· ἡ ἰδιαιτέρα ἀμαξοστοιχία θὰ διέλθῃ εἰς τὰς τρεῖς, διότι ἡ τακτικὴ δὲν διέρχεται τοῦ σταθμοῦ παρὰ εἰς τὰς τέσσαρας καὶ ἡμισυ. Εἰς τὰς εἴς πάντες θ' ἀναπαύωνται, κύριοι καὶ ὑπηρεταί· ὑπάρχει ἐδῶ πλησιέστατα τῆς ἐπαύλεως, ὅπισθεν τῶν δένδρων ἐκεῖνων, οἰκόπεδον ἤδη καινὸν ὅπως ἄλλοτε ἦτο τὸ δημαρχεῖον· τὸ μέρος εἶνε κατὰλληλον· καὶ ἤδη, ἀφοῦ σὰς ὑπέδειξα πάντα ταῦτα, σὰς ἀφίνω.

— Ποίου εἶδους πιστόλια θὰ μεταχειρισθῇτε ;

— Ἐγὼ ἐπάνω, εἶπεν ὁ Λουκιανός ἀγγλικά πιστόλια, τὰ ὁποῖα ἠγόρασα τὸ παρελθὸν ἔτος εἰς Ἀμερικὴν καὶ σὰς

δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι οὐδέποτε τὰ μετεχειρίσθην, ἀλλ' ὑποθέτω ὅτι ὁ κύριος Δέ Μοζιρόν θὰ ἔχει τὰ ἰδικὰ του.

— Ὡ θὰ τὰ φέρῃ !... ἐφώναζεν ὁ Μάξιμος.

— Μὰ τὴν πίστιν μου, εἶπεν ὁ Λουκιανὸς μειδιῶν, σκέπτομαι ὅτι θὰ τὰ φέρῃ μεθ' ἑαυτοῦ πάντοτε ὡς ὁ φίλος μου Ροβέρτος τὴν ἐργαλειοθήκην του ! ἀλλὰ τοῦτο ἀποβλέπει αὐτόν. Χαίρετε, κύριοι.

Ὁ Λουκιανὸς ἀπελθὼν τῆς μικρᾶς αἰθούσης, ἐπανῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην.

Τὰ γεγονότα ἄτινα διηγήθημεν διηλθον ταχίως καὶ τόσον ἡσύχως, ὥστε οὐδεὶς ὑπωπεύθη τὴν σκηνήν, ἥτις ἐλάμβανε χώραν δύο βήματα μακρὰν αὐτῶν.

Ὁ Μοζιρόν δὲν ἐβράδυνε νὰ παρατηρήσῃ τὴν Βάλδα, ἀλλ' ἐπειδὴ συνωμίλει αὐτὴ ἐν τινὶ ὁμίλῳ, ἐδέησε νὰ περιμείνῃ, καὶ τοι ἦτο ἀνυπόμονος, νὰ τὴν εὕρῃ μόνην.

Μετὰ τινὰς στιγμὰς ἡγέρθη αὐτὴ καὶ διηυθύνθη εἰς ἑτερόν τι δωμάτιον, ὅπου καὶ τὴν ἐπανεῦρε.

— Ἐχετε τὴν ὄψιν ψυχῆς κολαζομένης· συνέβη τί νέον ;

— Ναί, συνέβη, καὶ μάλιστα φοβερόν· ὁ κύριος Λουκιανὸς μὲ ἐρράπισε δημοσίᾳ !

— Μεγάλε Θεέ !... πῶς ἐγένετο τοῦτο ;... Τί συνέβη ;

— Ὡς πρόφασιν ἔλαβε ἐν παιγνίδιον τοῦ ἐκαρτέ, μοῦ ἔρριψε τὰ χαρτὰ κατὰ πρόσωπον· πρέπει λοιπὸν νὰ κτυπηθῶμεν διὰ πιστολίου.

— Ἀ ! δυστυχία ! ὑπέλαβεν ἡ Βάλδα, καὶ σὰς εἶχον πολὺ συστήσει νὰ τὸν ἀποφύγητε !

— Δύναται τις ν' ἀποφύγῃ ἀνθρώπον ὅστις εὐρίσκεται ἐν τῷ αὐτῷ οἴκῳ καὶ μὲ ζητεῖ. Θὰ μ' εὕρισκε σήμερον, αὔριον, θὰ μ' εὕρισκε πάντοτε, ἀλλὰ, συγγνώμην κυρία, δὲν πρόκειται περὶ τῆς προσβολῆς, ἀλλὰ περὶ τῆς μονομαχίας ἥτις θὰ ἐπακολουθήσῃ.

— Καὶ πῶς νὰ τὴν ἐμποδίσῃ τις ; εἶπεν ἡ Βάλδα, ἥτις ἔκρουπεν εἰς τὰς χεῖρας τὸ πρόσωπον καὶ ἐφαίνετο ὡς ἀπολιθωθείσα.

— Οὕτω λέγετε ; ἠρώτησεν ἐκπληκτος ὁ Μοζιρόν.

— Οὕτω, καὶ πῶς νὰ τὴν ἐμποδίσω ; ἐπανέλαβεν ἐκείνη.

— Ἀ ! ἀνέκραξεν ὁ Μοζιρόν ἐκπληκτος, ἀνέμενα παρ' ὁμῶν, παρὰ τῆς δραστηριότητός σας ἄλλο τι, τὸ ὁμολογῶ.

— Ἀλλὰ τί ἄλλο λοιπόν ;

— Ἐνὸμιζα πρῶτον ὅτι θὰ ἐλέγατε : ἡ μονομαχία αὕτη δὲν πρέπει νὰ γείνῃ ! πρέπει ὅπως δῆποτε νὰ τὴν ἐμποδίσωμεν !

— Ἐ ! πρέπει νὰ ἐμποδισθῇ, ἀναμφιβόλως ! ἀλλὰ τίνι τρόπῳ ;

Ὁ Μοζιρόν συνέσφιγξε τὴν πυγμὴν, συνέσπασε τὰς ὀφρὺς, οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐπληρώθησαν αἵματος, κατέστη φοβερός.

— Κυρία Δέ Σερζύ ! εἶπεν οὗτος σφίγγων τοὺς ὀδόντας, ἡξεύρατε καλῶς νὰ κρατήσητε τὴν ἰδικὴν μου χεῖρα, ἐνῷ ἤμην ὁ προσβαλὼν. Ἀλλὰ τὴν φορὰν ταύτην ὑβρίσθην, καὶ δὲν θὰ ἀπαιτήσητε βεβαίως νὰ ζητήσω συγγνώμην διὰ τὸ ράπισμα, τὸ ὅποιον ἐδέχθην κατὰ πρόσωπον ! Ἀκούσατέ με, καὶ ἐνθυμηθῆτέ το καλῶς· ἐὰν ἡ μονομαχία αὕτη λάβῃ χώραν, αὔριον τὸ ἐσπέρας ὁ κύριος Δέ Σερζύ δὲν θὰ ἔχῃ υἱόν !

— Κύριε Δέ Μοζιρόν, ἐπανελάβε καὶ ἡ Βάλδα, παρατηροῦσα αὐτὸν ἀτενῶς, νομίζω ὅτι δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σὰς εἰπῶ ὅτι, ἂν φονεύσητε ἡ καὶ ἀπλῶς πληγώσητε τὸν Λουκιανὸν Δέ Σερζύ, δὲν θὰ νυμφευθῇτε τὴν Λουκίαν Δέ Σερζύ· καὶ εἴσθε κατεστραμμένοι καί, ἂν δὲ ἀπατῶμαι, καὶ ἡτιμασμένοι !

Ὁ Μοζιρόν ἀφῆκε κραυγὴν ἀληθοῦς ἀπελπισίας.

— Ἀ ! τὸ γνωρίζω καλῶς, ὅλα τὰ σχέδιά μας καταστρέφονται !

Καὶ ἐπανελάβε ἡρεμώτερος :

— Διὰ τοῦτο, φιλότατη κυρία, πρέπει νὰ σκεφθῶμεν... νὰ ἐρευνήσωμεν ὁμοῦ...

— Νὰ σκεφθῶμεν ὁμοῦ, ἀγαθὴ τύχη ! εἶπεν ἡ Βάλδα, ἰδοὺ ὅμως λογικώτερος.

— Ἀς ἴδωμεν, εἶπεν ὁ Μοζιρόν, ὁ κύριος Δέ Σερζύ δὲν δύναται νὰ ἐπέμβῃ ;

— Ἀνωφελές· ὁ κύριος Λουκιανὸς δὲν θὰ δεχθῇ ἐπέμβασιν οἰανδήποτε.

— Ἀλλ' ἡ δεσποσύνη Λουκία... ἐὰν τὴν ἐφοβίζῃ τις ;... σεῖς εἴχατε σκεφθῇ τὸ μέσον τοῦτο, τὸ ἐνθυμεῖσθε ;

— Ναί, εἶπεν ἡ Βάλδα, ἥτις ἐφαίνετο βαθέως σκεπτομένη, εἶνε ὁ καλλίτερος, ὁ μόνος μάλιστα τρόπος, ὅστις μὰς μένει.

Ὁ Μοζιρόν ἦτο θανασίμως ἀνήσυχος, ἡσθάνετο ἀορίστως πως, ὅτι ἡ Βάλδα δὲν ἦτο ἡ αὐτή· μήπως ὑπῆρξε παίγνιόν της ; μήπως τὸν ὤθησεν ἡ ἰδία εἰς τὸ κρίσιμον αὐτὸ σημεῖον ὅπως τὸν ἐγκαταλείψῃ ἔπειτα ἀπαλλασσομένη τοῦ Λουκιανοῦ ; Ἀλλὰ διατί ; ἀφοῦ ἀποθανόντος τοῦ Λουκιανοῦ ἡ Βάλδα δὲν θὰ ὠφελεῖτο τίποτε, ἀφοῦ ἡ ἀδελφὴ του θὰ ἐκληρονόμει.

Μάτην ὁ Μοζιρόν ἐσκέπτετο πάντας τὰς δικαιολογίας ταύτας, τοῦ λοιποῦ ἐδυσπίσται.

Καὶ ἐπεδείκνυε μείζονα πρὸς αὐτὴν πίστιν, ἐπιφυλασσόμενος νὰ ἐποπτεύῃ τοὺς λόγους καὶ τὰς πράξεις της.

— Ἐμπιστευόμενος εἰς ὑμᾶς, τῇ εἶπε, γνωρίζω, ὅτι ἡ ἐρασμία αὕτη κεφαλὴ, εἶνε κεφαλὴ ἰσχυρὰ καὶ εὐφυής· καὶ πιστεύω, ὡς ὑμεῖς, ὅτι μόνη ἡ δεσποσύνη Λουκία δύναται νὰ ἀναστειλῇ τὴν ἀνόητον αὐτὴν τοῦ ἀδελφοῦ της ὁρμήν· ἀλλ' ἴδωμεν, τίνι τρόπῳ πρέπει νὰ ἐνεργήσωμεν ; Δὲν νομίζετε ὅτι πρέπει ἀμέσως νὰ τὴν εἰδοποιήσητε ;

— Ἀμέσως ; Ὁχι δὲν θὰ ἦτο φρόνιμον.

— Ἀ !... καὶ διατί ; ἠρώτησεν ὁ Μοζιρόν ;

— Διὰ τὸν ἀπλούστατον λόγον, ὅτι ἐὰν ἡ Λουκία εἰδοποιηθῇ πρὸ τῆς τελευταίας στιγμῆς, θὰ λάβῃ καιρὸν νὰ ἴδῃ καὶ νὰ συμβουλευθῇ τὸν Λουκιανόν· πρέπει νὰ τὴν προλάβωμεν ἀπροόπτως, νὰ τὴν καταπλήξωμεν καὶ νὰ τῇ εἰπώμεν, ὅτι ὁ ἀδελφός της εἶνε χαμένος, ἂν δὲν τὸν προλάβῃ δίδουσα τὴν συγκατάθεσίν της διὰ τὸν γάμον τὴν στιγμὴν ἐκείνην. Διὰ νὰ ἐμποδίσῃ τὴν θυσίαν τοῦ ἀδελφοῦ της θὰ θυσιασθῇ αὐτή. Ἀλλ' ἂν τοῖς δώσωμεν τὸν καιρὸν νὰ συνεννοηθῶσι, ὁ Λουκιανὸς θὰ τὴν καθησυχάσῃ, θὰ τὴν πείσῃ ὅτι δὲν ὑπάρχει κίνδυνος, καὶ τότε οὐδὲν θὰ δυνηθῶμεν νὰ κατορθώσωμεν δι' αὐτῆς.

— Τῷόντι, ὑπέλαβεν ὁ Μοζιρόν πεισθεὶς ὑπὸ τοῦ ἐπιχειρήματος· ἐν τούτοις δὲν πρέπει καὶ νὰ βραδύνωμεν· πότε θὰ τῇ ὁμιλήσουν ;

— Ὁ κύριος Δέ Σερζύ, θὰ λάβῃ ὡς γνωρίζετε τελευταίαν συνέντευξιν μετὰ τῆς Λουκίας, μετὰ τὸ πέρασ τοῦ χοροῦ. Μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης θὰ μείνῃ μόνη, θὰ ἦνε εὐτυχῆμα, ἐὰν διὰ τῆς πειθοῦς ἢ τοῦ φόβου τῇ ἀποσπάσωσι τὴν ὀριστικὴν συγκατάθεσίν της.

— Ἀλλὰ δὲν φρονεῖτε ὅτι ὁ κύριος Δέ Σερζύ πρέπει νὰ πληροφορηθῇ περὶ τῶν διατρεχόντων ;

— Ἀλλ' οὔτε αὐτὸν τὸν κύριον Δέ Σερζύ δὲν πρέπει νὰ συμβουλευθῇ διὰ νὰ ἦνε ἐνήμερος τῶν διατρεχόντων ;

— Πράξατε ὅπως σὰς ἀρέσκη, ἐπανελάβε ἡ Βάλδα· ἀλλ' εἰς τὴν θέσιν σας εὐρισκομένη θὰ ἐφύλαττον ἀκόμη τὴν σιωπὴν μετ' αὐτοῦ. Ἀλλως, θὰ εὐρεθῇτε εἰς θέσιν λίαν ἐπικίνδυνον καὶ ἐπισφαλῆ. Ἡδύνατο νὰ παρουσιάσῃ ὡς γαμβρόν του τὸ ἐσπέρας αὐτὸ τὸν ἀνθρώπον, ὅστις θὰ μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ του αὔριον τὸ πρωτὶ ;

— Ἀληθῶς, εἶπεν ὁ Μοζιρόν μελαγχολικός.

— Ἀφήσατε μᾶλλον τὸν κύριον Δέ Σερζύ νὰ συνδιαλεχθῇ κατὰ πρῶτον μετὰ τῆς Λουκίας, καὶ ἀναγγεῖλατέ του τὴν πρόσκλησιν τοῦ Λουκιανοῦ ἀργότερον. Θὰ δυνηθῶμεν ἰσχυρότερον νὰ ἐνεργήσωμεν ἐπὶ τῆς Λουκίας, καὶ δι' αὐτῆς ἐπὶ τοῦ ἀδελφοῦ της.

Τὸ βλέμμα τῆς Βάλδας εἶχε τοσοῦτον τὸ ἐπιβάλλον, ὥστε ὁ Μοζιρόν δὲν ἠδύνατο νὰ ἀντιστῇ. Ἐν τοσοῦτῳ δὲν ἦτο ἐξ ὀλοκλήρου σύμφωνος καὶ παρετήρει ἀμφιβολίας τινάς· ἀλλ' οὐχ ἤττον συνεφωνήθη μεταξὺ τῆς Βάλδας καὶ αὐτοῦ νὰ ἀφήσωσι τὸν κύριον Δὲ Σερζὺ ἀγνοοῦντα τὰ πάντα μέχρι τῆς παρουσιάσεως.

Ἡ Βάλδα οὕτως ἐξηκολούθει νὰ κρατῇ εἰς τὰς χεῖρας αὐτῆς πάσας τὰς λύσεις, ὡς τοσοῦτον τεχνικῶς παρεσκεύασεν.

Ἐπίστευε νῦν ἑαυτὴν βεβαίαν περὶ τῆς ἐπιτυχίας.

Μ'

Ἡ τῆς ποινῆς ἐπιδιάρυνσις.

Πέμπτη βεβαίως ὦρα ἦτο ἔτι, ὅτε ὁ Λουκιανὸς διὰ τοῦ ἡνεωγμένου τῆς αἰθούσης παραθύρου εἶδε τὸν Ροβέρτον διαβάντα τὴν ἀτραπὸν, καὶ διευθυνόμενον πρὸς τὴν ἑκαυλιν.

Ὁ καιρὸς ἦτο ὀλίγον αἶθριος. Ὁ Λουκιανὸς ἐξῆλθε καὶ μετέβη εἰς συνάντησιν τοῦ φίλου αὐτοῦ.

Ἐπὸθαι ὑπὲρ ποτε τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ καὶ ἐν τῇ παρούσῃ κρίσει τοῦ βίου του περιστάσει, ἐθεώρησεν ἑαυτὸν εὐτυχῇ ἐπαναβλέπων αὐτόν.

Ὁ Ροβέρτος ἐν τούτοις ἐφαίνετο περίφροντις, καὶ ἐβάδιζεν ἔχων κεκλιμένην τὴν κεφαλὴν ὡς πολυμέριμος ἄνθρωπος.

Ὁ Λουκιανὸς ἐκράτησεν αὐτὸν καθ' ἣν στιγμὴν ἐβαλλε τὸν πόδα ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ τῆς θύρας.

— Ἀς μείνωμεν ἔξω, τῷ εἶπεν, ἔχομεν ἀνάγκην νὰ ὁμιλήσωμεν μόνοι. Τί εἰδήσεις ἔχεις;

— Κακὰς! εἶπεν ὁ Ροβέρτος σείων λυπηρῶς τὴν κεφαλὴν. Σὲ ἔκαμον νὰ ἐλπίσης ὅτι θὰ ἔφερον κατὰ τοῦ Μοζιρόν ὅπλα καὶ ἀποδείξεις ἀκαταμαχῆτους.

— Λοιπὸν;

— Λοιπὸν, δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐπιτύχω. Αἱ ἀποδείξεις αὗται, τὰ ὅπλα αὐτὰ ὑπάρχουσιν· ἀλλὰ τὸ πρόσωπον, τὸ ὅποσον κρατεῖ αὐτά, δὲν ἠδυνήθη ν' ἀποφασίσῃ νὰ μοὶ τὰ δώσῃ. Ἐδειξε δισταγμούς, σχεδὸν τύψεις συνειδότης. Ὁ Μοζιρόν δὲν γνωρίζει ὅτι τὸ πρόσωπον αὐτὸ διεφύλαξε τὰς τρομερὰς ταύτας δ' αὐτὸν παγίδας, τὰς ὁποίας ἐνόμιζεν ἐκμηδενισμένας πλέον. «Θὰ ἦτο πολὺ σκληρὸν καὶ πάρα-πολὺ φρικτὸν νὰ κάμῃ τις χρῆσιν αὐτῶν, μοὶ εἶπεν, ἀφ' οὗ δὲν πρόκειται νὰ ἀποκρουσθῇ κατεπεύγουσα καὶ τρομερὰ ἀμνηχανία»· ὅθεν ὁ γάμος τῆς δεσποσύνης Λουκίας δὲν θὰ πραγματοποιηθῇ εὐκόλως, πρέπει νὰ ἐλπίζωμεν ὅτι πρὸς παρεμπόδισιν αὐτοῦ ὑπάρχουσιν ἄλλα μέσα, ἐκτὸς τῆς γνωστοποιήσεως αὐτῆς, ἡ ὁποία ἂν δὲν εἶχε τὸν χαρακτῆρα μεγάλῃς ἐκδουλεύσεως καὶ ἀγαθῆς πράξεως, θὰ μετεβάλλετο εἰς προδοσίαν καὶ ἀνανδρον ἐκδίκησιν. Ἐπροσπάθησα νὰ πολεμήσω τοὺς λόγους αὐτοῦ, τοὺς ὁποίους ὁμως κατὰ βάθος δὲν ἠδυνάμην νὰ μὴ ἀποδεχθῶ ὡς ὀρθοῦς, ἀλλὰ δὲν κατώρθωσα νὰ ὑπερτερῶ. Ἐπιστρέφω μὲ κενὰς τὰς χεῖρας. Πρέπει νὰ ζητήσωμεν ἄλλα μέσα διὰ νὰ καταφέρωμεν σύγχυσιν εἰς τὸν ἐχθρόν μας.

— Τότε βλέπω, εἶπεν ὁ Λουκιανὸς ὑπομειδιῶν, ὅτι ἐπραξα καλῶς.

— Τί λοιπὸν; τί ἐπραξας; ἐπανελάθεν ὁ Ροβέρτος.

— Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ μὲ παρώργισε, μὲ παρώξυνεν εἰς ὑπατον βαθμόν. Ἐρράπισα τὸν Μοζιρόν.

— Λουκιανέ!... Ὡ! δὲν πιστεύω ὅτι τὸ ἔκαμες αὐτό! ἀνέκραξεν ὁ Ροβέρτος ἔντρομος.

— Τὸ ἔκαμα καὶ δὲν μετανόω· θὰ τὸ ἔκαμνον καὶ πάλιν!

— Ἀλλά, δυστυχῆς! καὶ;...

— Καί, μονομαχοῦμεν αὐριοῦν τὸ πρωτ.

— Διὰ πιστολίου;

— Διὰ πιστολίου.

Ὁ Ροβέρτος ἠνέφξε τὸ στόμα καὶ μικροῦ δεῖν διέφευγεν αὐτὸν ἀπελπισίας κραυγὴ· ἀλλ' ἐκρατήθη, μὴ θέλων νὰ πτοήσῃ τὸν Λουκιανόν.

— Μαντεύω τί θὰ εἴπῃς; ἐπανελάθεν ὁ Λουκιανός.

Εἶμαι ἀπὸ τοῦδε νεκρός, δὲν εἶνε ἀληθές;

— Ὁχι, βέβαια! ἀλλά...

— Ὅπως δῆποτε, εἴτε ἐπιζήσω ἢ καὶ μὴ, ἡ Λουκία εἶνε ἐλευθέρη.

ΜΑ'

Ὁ χορός.

Τὴν ἐσπέραν τῆς λαμπρᾶς ἐορτῆς, ὅπισθεν τῆς ὁποίας παρεσκευάζετο τὸ τρομερὸν δράμα, τὰ τοῦ δράματος τούτου δρῶντα πρόσωπα εὐρίσκοντο εἰς πραγματικὰς ὀνειροπολήσεις.

Πράγμα παράδοξον! ἡ ἐσπερὶς ἐφάνη αὐτοῖς ἀνυποφώρος μακρά· αἱ ὥραι περιστρέφοντο καὶ δὲν ἐτελείονον.

Ὁ ὑπουργὸς διέταξε νὰ εἰδοποιήσωσιν ὅτι λίαν ἄργὰ θέλει φθάσει καὶ νὰ παρακαθήσωσιν εἰς τὴν τράπεζαν, χωρὶς νὰ ἀναμένωσιν αὐτὸν ποσῶς. Ἀλλ' οἱ ἐν τῷ οἴκῳ ἀνέμειναν αὐτὸν καὶ ὁ δεῖπνος ἤρξατο κατὰ τὴν ὁγδόην καὶ ἡμίσειαν ὥραν.

Εἶχε δὲ φθάσει ἡ δεκάτη καὶ ἡμίσεια ὥρα, ὅτε εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἶθουσαν.

Κατ' ἐκείνην δὲ ἀκριβῶς τὴν στιγμὴν ὁ κ. Δὲ Σερζὺ ἀνῆγγειλε, κατὰ τὴν ὑπόσχεσιν αὐτοῦ, τὸν γάμον τῆς θυγατρὸς του.

Ἐνευσε τῷ Μοζιρόν, σπεύσαντι παραχρῆμα, καὶ ὡδηγῶν αὐτὸν πρὸς τὸν ὑπουργόν·

— Ἡ Ὑμετέρα Ἐξοχότης, εἶπε, θὰ μοὶ ἐπιτρέψῃ νὰ τῇ παρουσιάσω τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν, ὅστις, ἐντὸς ὀλίγου γίνεται γαμβρὸς μου.

Ὁ ὑπουργὸς ἔθλιψε τὴν χεῖρα τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν, συγχαίρων αὐτῷ ὡς ἀρμοδιωτάτῳ, καὶ τὸ πρᾶγμα ἐτελείωσεν.

Ἡ ὁμήγουρις ἀπεμακρύνθη ἐκ διακρίσεως ἀπὸ τοῦ ὁμίλου, ἐν ᾧ εὐρίσκετο ὁ ὑπουργός, καὶ ὀλίγιστοι τῶν στενοτέρων οἰκείων, πέντε ἢ δέκα περίπου, ἐνέμενον ἐν τῇ παρουσίᾳ. Ἡ κυρία Δὲ Σερζὺ ἦτο ἐκεῖ, ἡ Λουκία εὐρίσκετο ἐν τῇ ἄλλῃ αἰθούσῃ.

Ἡ εἰδήσις διεδόθη τάχιστα καθ' ἅπαντα τὰ σημεῖα, φερομένη ὑπὸ τῶν ἀκουσάντων αὐτὴν παρὰ τοῦ κυρίου Δὲ Σερζὺ.

Ἡ Λουκία ἀνεσκίρτησεν ὅταν ἤκουσε νὰ ψιθυρίζεται οὐ μακρὰν αὐτῆς τὸ ὀλέθριον νέον. Ἀλλ' ἡ κατάστασις αὐτῇ μάλιστα μίαν διήρκεσε στιγμὴν· ἡ γενναία κόρη συνῆλθε πάραυτα.

Κατὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥραν ἤρξαντο χορεύοντες. Ἡ Λουκία δὲν ἐχόρευσε μὲν πάντας τοὺς χορούς, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἐχόρευσε τινάς. Αὐτὴ καὶ ἡ Ἀγγελίνα, ἀμφοτέραι λευχειμονοῦσαι, ἦσαν ὡς δύο διαφανῆ μετέωρα, καὶ προὔξηνσαν πᾶσι τοῖς ἰδοῦσιν αὐτάς τὴν ἐσπέραν ταύτην παράδοξον ἐντύπωσιν.

Στιγμὴν τινα συννητήθησαν καὶ παρετηρήθησαν ἀμοιβαίως.

— Εἶσαι ὡχρά, φιλάττη μου! εἶπε τῇ Ἀγγελίνα ἡ Λουκία.

— Ἡδύνασο, νομίζω, νὰ εἴπῃς: Εἴμεθα ὡχραὶ! ὑπέλαβεν ἡ Ἀγγελίνα, μελαγχολικῶς σείουσα τὴν κεφαλὴν.

Ὁ ἕτερος τῶν μαρτύρων τοῦ Λουκιανοῦ, ἦλθε νὰ γνωστοποιήσῃ αὐτῷ, ὅτι ὁ πατήρ του ἐπαρουσίασε τὸν Μοζιρόν ὡς μέλλοντα γαμβρόν του.

— Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, εἶπε χαμηλοφώνως ὁ Ροβέρτος τῷ Λουκιανῷ, ἀγνοεῖ βεβαίως τὴν πρόκλησίν σου καὶ τὴν μονομαχίαν τῆς αὐρίον;

— Βεβαίως, ἀπεκρίθη ὁ Λουκιανός. Ἐλπίζουσιν, ὡς ἐκ τούτου, ὅτι θὰ μὲ ἐμποδίσωσι καὶ θὰ μὲ παραλύσωσιν· ἀλλὰ δὲν γνωρίζουσιν ὅτι οὕτω μὲ παροργίζουσι καὶ μὲ παροξύνουσι περισσότερο.

— Φροντίζουσι τόσον, ὥστε νὰ μὴ σὲ παροξύνουσιν; ἠρώτησεν ὁ Ροβέρτος.

— Ὁ κύριος Δὲ Μοζιρόν; Ὡ! ἄνευ ἀμφιβολίας.

— Δὲν ὁμιλούν περὶ τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν, εἶπεν ὁ Ροβέρτος, ὅστις παρηκολούθει μακρόθεν, ὅσον τῷ ἦτο δυνατόν, πᾶσας τῆς Βάλδα τὰς κινήσεις.

Εἶδε τὸν Μοζιρόν νὰ εἴπῃ αὐτῇ εἰς τὸ οὖς λέξεις τινάς· αὐτὴ δὲ μετέβη ἔπειτα ἵνα ὁμιλήσῃ τῷ κυρίῳ Δὲ Σερζύ.

Αὐτὴ ἀνῆγγαλλεν αὐτῷ, μόνον τὴν στιγμὴν ταύτην, τὴν μονομαχίαν, ἣτις ἐπέκειτο μετὰ τοῦ υἱοῦ αὐτοῦ καὶ ἐκείνου, ὃν θὰ ὀνομάσῃ μετ' οὐ πολὺ γαμβρόν του.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ ἐφάνη μεταλλάξας τὴν τοῦ προσώπου χροιάν. Ἀλλ' ἡ Βάλδα ἔσπευσε νὰ προσθέσῃ λέξεις τινάς, αἵτινες ἐφάνησαν καθησυχάσασαι καὶ καταπραΰνασαι αὐτόν.

Ἀλλ' ἂν καὶ αὐτὸς ὁ Μοζιρόν παρετήρει αὐτούς, θὰ κατελαμβάνετο ὑπὸ δυσπιστίας, καὶ ὅτε ἡ Βάλδα ἀπεμακρύνθη, ἤλθε πλησιέστερον τοῦ κυρίου Δὲ Σερζύ.

— Ἡ κυρία Δὲ Σερζύ, τῷ εἶπε χαμηλῇ τῇ φωνῇ, ἤλθεν ἵνα σὰς πληροφορήσῃ, δὲν εἶνε ἀληθές; τὴν ἀνήκουστον τοῦ κυρίου Λουκιανοῦ Δὲ Σερζύ ἐπίθεσιν, καὶ τὴν φρικώδη θέσιν εἰς τὴν ὁποίαν εὐρίσκομαι.

— Ναί, ὑπέλαβεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, ἀλλ' ἡσυχάσατε, θὰ τακτοποιηθῶσι τὰ πάντα.

— Γνωρίζετε, προσέθετο ὁ Μοζιρόν, ὅτι ἡ μονομαχία προσδιωρίσθη δι' αὐρίον.

— Τὴν νύκτα αὐτήν, διέκοψεν ὁ κύριος Δὲ Σερζύ, θὰ ἔλθω μετὰ τῆς δεσποσύνης Δὲ Σερζύ εἰς ἐξήγησιν, διότι εἶνε αὕτη ὑπὲρ ποτε κατεπεύγουσα καὶ ἀναγκαία. Ἡ κυρία Δὲ Σερζύ καὶ ἐγὼ θὰ ἐνεργήσωμεν μετὰ πάσης ταχύτητος καὶ δραστηριότητος, τὴν ὁποίαν ἀπαιτεῖ ἡ περίστασις. Μὴ φοβεῖσθε! ἡ καθ' ὑμῶν παράφορος ἀντίστασις τοῦ κυρίου υἱοῦ μου θὰ μεταβληθῇ εἰς εὐνοίαν.

Τὴν στιγμὴν ταύτην διεκόπησαν ὁ Μοζιρόν νύχαρίστησε τῷ κυρίῳ Δὲ Σερζύ, καὶ ἀνεχώρησε κατηνυχारीστημένος.

Δὲν ἔσχεν ἐν τούτῳ τὴν εὐκαιρίαν νὰ γνωστοποιήσῃ αὐτῷ τὴν ὥραν, καθ' ἣν ὤφειλε νὰ συναφθῇ ἡ μονομαχία· ἀλλ' ἐσκέπτετο ὅτι ἡ κυρία Δὲ Σερζύ δὲν θὰ παρέλειπε τὴν σπουδαίαν ταύτην λεπτομέρειαν.

Ὁρεῖλομεν ὅμως νὰ εἴπωμεν ὅτι κατὰ τοῦτο ἡπατάτο. Παρετέθη τὸ ἐπίδεικνον κατὰ τὴν μίαν καὶ ἡμισίαν ὥραν.

Ἐπειτα ὁ ὑπουργός, καὶ οἱ ἐκ τῶν προσκεκλημένων, ἐπωφελοῦμενοι μετ' αὐτοῦ τῆς εἰδικῆς ἀμαξοστοιχίας ὅπως ἐπανακάμψωσιν εἰς Παρίσιους, ἀνεχώρησαν ὀλίγον μετὰ τὴν τρίτην ὥραν. Ἡ πληθὺς ἔκτοτε ἡλαττώθη πάρα-πολύ, καὶ ὁ χορὸς ἀπέβαινε μαραινόμενος.

Ὁ Μοζιρόν, καθ' ἃ προηγγέλθη αὐτῷ, ἠδυνήθη νὰ διέλθῃ τὴν ἐσπέραν ἐν τῇ ἐπαύλει, ἀλλ' ἦτο ἐναντίον πασῶν τῶν συμφωνῶν νὰ μείνῃ ὅπως κατακλιθῇ αὐτόθι καὶ κατόπιν νὰ ἐξέλθῃ τοῦ δωματίου αὐτοῦ, ὅπως μονομαχήσῃ μετὰ τοῦ υἱοῦ τοῦ οἰκοδεσπότου.

Ἦπῃρχεν ἐν τῇ πολίχνῃ ξενοδοχεῖον μικροῦ λόγου ἄξιον, εἰς ὃ ὁ Μοζιρόν διέταξε νὰ ἐνοικιάσῃ δωματίον καὶ νὰ μεταβιβάσῃ τὰ σκεύη αὐτοῦ.

Ἐκοινοποίησε τῇ Βάλδᾳ τοὺς σκοποὺς αὐτοῦ τούτους.

— Θὰ ἀφίσω τὴν ἑπαυλιν τὴν τρίτην ὥραν, μετὰ τῶν προσκεκλημένων, τῇ εἶπεν. Εἰς τὸ ξενοδοχεῖον λοιπὸν θὰ

στέλλητε διὰ νὰ μὲ κρατῇτε ἐνήμερον τῶν διατρεχόντων, καὶ τί πρέπει νὰ πράξω. Ἐνθυμήθητε ὅτι ἡ μάχη θὰ συναφθῇ τὴν ἑκτὴν ὥραν.

— Ἀφ' οὗ ἡ συνάντησις θὰ γείνη εἰς δύο βήματα, ἐπὶ τοῦ λειμῶνος τῶν παλαιῶν ἵπποστασιῶν, θὰ ἀναγκασθῇ νὰ ἀναχωρήσῃ ἀπὸ τοῦ ξενοδοχείου κατὰ τὴν πέμπτην καὶ ἡμίσειαν ὥραν. Εἶνε λοιπὸν ἀφενκτος ἀνάγκη νὰ φθάσῃ ἡ ἐντολὴ ὑμῶν πρὸ τῆς ὥρας ταύτης.

— Κάλλιστα! εἶπεν ἡ Βάλδα.

— Ἐπιτρέψατέ μοι νὰ ἐπιμείνω ἐπὶ τοῦ οὐσιώδους τούτου τῆς ὥρας σημείου, εἶπεν ἔτι ὁ Μοζιρόν. Σημειώσατε καλῶς ὅτι ἡ ἐλαχίστη βραδύτης θὰ εἶνε ὀλεθρία. Θὰ περιμείνω μέχρι τῆς πέμπτης καὶ ἡμισείας, ἀλλὰ δὲν θὰ δυνηθῇ νὰ περιμείνω οὐδὲ ἐν λεπτὸν περισσότερο. Μὴ νομίζετε ὅτι θὰ εἶνε ἔτι καιρὸς καὶ ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς μονομαχίας νὰ τὴν ἀναχαιτίσῃτε· θὰ εἶνε ἀναμφιβόλως λίαν δύσκολον, διὰ νὰ μὴ εἴπω ἀδύνατον.

— Ἐνόησα, εἶπεν ἡ Βάλδα.

— Σκέπτομαι ἐν τούτῳ, ἐξηκολούθησεν ὁ Μοζιρόν, ὅτι ἴσως θὰ ἦτο καλλίτερον, πρὸς περισσότεραν ἀσφάλειαν, ὁ κύριος Δὲ Σερζύ νὰ συνοδεύσῃ τὸν υἱόν του ἐπὶ τοῦ τόπου τῆς συνεντεύξεως, εἴτε δὲ αὐτὸς ὁ κύριος Λουκιανὸς ζητήσῃ συγγνώμην, εἴτε δὲ καί, ὅπως διευκολυνθῇ τὸ πρᾶγμα, ὁ κύριος Δὲ Σερζύ λάβῃ τὴν καλοσύνην νὰ πράξῃ τοῦτο ἐνώπιόν του, δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ εἴπω ὅτι θὰ παραδεχθῇ. Ἀλλὰ, καὶ ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει, ὠφελετε νὰ μὲ εἰδοποιήσετε πρὸ τῆς πέμπτης καὶ ἡμισείας εἰς τὸ ξενοδοχεῖον. Πρὸ τῆς πέμπτης καὶ ἡμισείας, ἐνοήσατε καλῶς;

— Ναί, ναί, βεβαίως, ἀπήντησεν ἡ Βάλδα.

— Ἀ! ἐπιμένω, ἐξηκολούθησεν ἐμμένων ὁ Μοζιρόν, νὰ σὰς γνωστοποιήσω ὅτι, ἀφίνων τὸ ξενοδοχεῖον χωρὶς εἰδήσεις σας, φθάνων εἰς τὸ προσδιωρισμένον μέρος, χωρὶς νὰ εὖρω αὐτόθι τὸν κύριον Δὲ Σερζύ, μὴ τυγχάνων τῆς αἰτήσεως τῆς συγγνώμης, — τότε... τότε δὲν θὰ φεισθῇ πλέον οὐδενός καὶ δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ νὰ τραυματίσω μόνον τὸν Λουκιανόν, θὰ τὸν φονεύσω. Θὰ ἐκδικήσω τὴν προσβολήν.

— Κάλλιστα! εἶπεν ἡ Βάλδα.

MB

Ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ.

Ὀλίγον βραδύτερον πᾶσαι αἱ αἰθουσαι ἦσαν κεναί· οἱ ἀπὸ τῶν Παρισίων ἀφικόμενοι προσκεκλημένοι ἀνεχώρησαν πάντες, οἱ τοῦ οἴκου ἀπῆλθον οἱ πλεῖστοι εἰς τὰ ἴδια· ὁ Λουκιανὸς καὶ ὁ Ροβέρτος ἐγένοντο ἄφαντοι· ὁ Μοζιρόν ἀπεσύρθη πάραυτα, ἀφ' οὗ συνωμίλησε τῇ Βάλδᾳ.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζύ ἐπλησίασε τῇ Λουκίᾳ, ἐτοιμῇ ὅπως ἀποσυρθῇ τῆς αἰθούσης.

— Λουκία, τῇ εἶπε, σὲ παρακαλῶ νὰ μὲ περιμείνης ὀλίγον εἰς τὴν μικρὰν αἰθουσαν τοῦ πρώτου ἐνδαιτημέματος· θὰ σὲ ἀπασχολήσω ὀλίγας στιγμὰς. Ἐχω νὰ σοὶ ὁμιλήσω περὶ πράγματος, τὸ ὁποῖον δὲν ἐπιδέχεται τὴν ἐλαχίστην βραδύτητα.

Ἡ Λουκία ἀνεσκήρτησεν, ἀλλ' ἀπεκρίνατο μετὰ σταθερότητας:

— Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας, πατέρ μου.

Μετὰ τινα λεπτά, ὁ πατὴρ καὶ ἡ θυγάτηρ εὐρίσκοντο ἀπέναντι ἀλλήλων· ὁ πατὴρ ἐπιτηδευόμενος τὴν σοβαρότητα μέχρι τοῦ ἀκάμπτου· ἡ θυγάτηρ, ὡχρά, ἀλλ' ἡρεμὸς καὶ ἀποφασιστικῇ.

Αἰθρουαλλίδες τῶν ἐπὶ τῆς ἐστίας δύο λύχνων ἐξηκολούθουν καιόμεναι· ἐν τούτοις ἡ ἀμυδρὰ τῆς ἐπερχομένης αὐγῆς λάμψις ἤρχιζε νὰ λευκαίνει τὸν οὐρανόν, καὶ

αἱ δύο αὐταὶ λάμψεις ὁμοῦ μιγνύμεναι ἐσχημάτιζον εἶδος ὥχρου καὶ ἀβεβαίου φωτός, ὅπερ ἠρμήνευεν, ἄγνοᾷ διὰ τί, παραδόξως τὴν πραγματικότητα.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ προσεκάλεσε διὰ χειρονομίας τὴν Λουκίαν νὰ καθίσῃ ἐπὶ τοῦ ἀνακλιντήρος. Ἐπλησί-
ασε πρὸς αὐτὴν θρονίον ἐκεῖ κείμενον, ἀλλὰ πρὶν ἢ καθίσῃ, τῇ εἶπεν, ἐρείδων τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ ἐρει-
σινώτου,

— Κόρη μου, γνωρίζεις ὅτι πρὸ ὀλίγου ἐπαρουσίασα εἰς τὸν ὑπουργὸν καὶ τοὺς φίλους μας τὸν κύριον μαρκήσιον Δὲ Μοζιρόν ὡς μέλλοντα γαμβρόν μου.

— Μοὶ τὸ εἶπον, πάτερ μου, ἀπεκρίθη ἡ Λουκία, καὶ ἐλυπήθην πολὺ διὰ τοῦτο.

— Διὰ ποίους λόγους, παρακαλῶ;

— Πρῶτον, ἐπειδὴ ἀνηγγείλατε δημοσίᾳ τόσῃ σπου-
δαίαν δι' ἐμέ ἀπόφασιν, χωρὶς μάλιστα νὰ σκεφθῇτε νὰ μὲ προειδοποιήσητε.

— Ὁ πατὴρ δὲν ἔχει ἀνάγκην νὰ προειδοποιήσῃ τὰ τέ-
κνα του περὶ τῶν ἀποφάσεων τὰς ὁποίας λαμβάνει διὰ τὸ
συμφέρον των, καὶ περὶ τῶν ὁποίων εἰς μόνην τὴν ἰδίαν
αὐτοῦ συνείδησιν δίδει λόγον. Ἄν ἔχῃς τοῦτον μόνον τὸν
λόγον...

— Ἐγὼ καὶ ἄλλον ἀκόμη σπουδαιότερον· δηλαδὴ βλέπω
μετὰ μεγάλης μου λύπης, ὅτι εἶμαι ἡναγκασμένη νὰ προ-
καλέσω τὴν ἀθέτησιν τῆς ὑποχρεώσεώς σας.

— Ποτὲ δὲν ἀθετῶ τὴν ὑπόσχεσίν μου! ἀνέκραξεν ὁ
κύριος Δὲ Σερζὺ.

— Διὰ πᾶν ὅ,τι ἐξαρτᾶται ἀπὸ ὑμᾶς, ναί, εἶμαι βε-
βαία, ἀλλ' ὅταν ἐπιβάλλητε, παρὰ τὴν θέλησιν ἄλλου, θέ-
λησιν, ἡ ὁποία δὲν εἶνε ἰδική σας...

— Ὅταν ἡ θέλησις αὕτη ἦνε τῆς θυγατρὸς μου, διέ-
κοψεν ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ, διαθέτω αὐτὴν ὡς νὰ ἦτο ἰδική
μου, καὶ εἶχον τὸ δικαίωμα νὰ τὴν ἀναγκάσω. Μοῦ ἀμ-
φισβητεῖτε τὸ δικαίωμα αὐτό;

— Σας εἰδοποίησα εὐσεβάστως ἤδη, πάτερ μου, ὅτι
ποτὲ δὲν θὰ γείνω σύζυγος τοῦ κυρίου Δὲ Μοζιρόν, τὸν
ὁποῖον μισῶ καὶ ἀποστρέφομαι. Ἀντιλέγω, καὶ θὰ ἀν-
τεῖπω μέχρι τέλους εἰς τὴν ἀκαταμάχητον ἀπόφασίν μου.

— Δυστυχῆς! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ, οὐτινος ἡ
ὄψις μετέβαλεν ὀλοτελῶς τὴν χροιάν αὐτῆς, μίαν μόνην
λέξιν ἂν εἶπω, θὰ ταπεινώσω καὶ ἐκμηδενίσω τὴν ἀσεβῆ
αὐτὴν ἀντίστασίν σου.

— Καὶ ποία εἶνε, πάτερ μου, ἡ λέξις αὕτη;

— Εἶνε ὅτι γνωρίζω, ἀντάρτις κόρη, πόθεν ἔχει τὰς
πηγὰς αὐτῆς ἡ ἀντίστασίς σου αὕτη. Ἄν δὲν παραδέχη-
σαι τὴν ἐκλογὴν μου, τὸ πράττεις ἴσως, διότι ἔκαμες σὺ
μόνη ἐκλογὴν;

— Ἴσως, ἀπεκρίθη ἀγερῶχος ἡ Λουκία.

— Ἀληθῶς, καὶ θὰ ἐτόλμας νὰ μοὶ εἴπῃς ποῖον;

Ἡ Λουκία ἀνηγέρθη, καὶ ἔχουσα τὸ βλέμμα χαμαί,
διὰ πλήρους σεβασμοῦ καὶ σοβαρότητος τόνου:

— Τὸν κύριον διδάκτορα Ροβέρτον.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἔρρηξε κραυγὴν μανίας.

— Ἀ! τὸ ὁμολογεῖς· εἶπεν· αὐτὸ εἶνε μεγίστη αὐθά-
δεια! Ἰδοὺ ποῦ κατήντησαν τὴν αἰ θυγατέρες τῶν εὐγε-
νῶν! Ἰδοὺ πῶς σέβονται τὴν τιμὴν αὐτῶν!

— Ἡ τιμὴ μου εἶνε καθαρὰ καὶ ἀμόλυντος! καὶ ὀφεί-
λει νὰ ἦνε σεβαστὴ παρὰ πάντων, καὶ μάλιστα παρὰ τοῦ
πατρός μου!

— Καὶ ὁ πατὴρ σου ὀφείλει νὰ σέβηται τὴν ἀποτρό-
παιον ἀπόφασιν, διὰ τὴν ὁποίαν τολμᾷς νὰ σεμνύνεσαι;

— Ὁ πατὴρ μου ἔχει τὸ δικαίωμα νὰ εἴπῃ: ὅχι, εἰς
τὴν ἐκλογὴν αὐτὴν, ὅπως ἔχω τὸ δικαίωμα, — τοῦ ὁποίου
κάμνω χρῆσιν, — νὰ εἴπω ὅχι εἰς τὴν ἰδικήν του.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἦτο ἐκτὸς ἑαυτοῦ. Συνηθισμένος νὰ
βλέπῃ καμπτόμενα πάντα, ἀνθρώπους καὶ πράγματα, πρὸ
τοῦ δεσποτισμοῦ του, ἔβλεπε μετὰ λύσεως, ἥτις προσήγ-

γίζε τῇ παραφορᾷ, νέαν κόρην — τὴν ἰδίαν θυγατέρα —
νὰ ἐγείρῃ κεφαλὴν μετὰ τοσαύτης ἀγερῶχας.

Ἡ Λουκία τεθορυβημένη ὑπὸ ἐσωτερικῆς ταραχῆς, ἐ-
κρατεῖτο ὀρθία δι' ἡρωϊκῆς ἰσχύος τῆς θελήσεως. Ἐκεῖνος
ἦτο σφοδρὸς, ἦτο ἔξω φρενῶν.

— Εἶνε φρικτὸν! ἀνέκραξεν. Ἐπικαλεῖσαι τὸν ἀνθρώ-
πινον νόμον, τὸν καθιερωθέντα νόμον, ἐναντίον τοῦ θαίου
νόμου, ἐναντίον τῆς πατρικῆς ἐξουσίας! Ἀ! εἰσαι λίαν
ἀξία τοῦ βρωμεροῦ αὐτοῦ δημοκρατικοῦ, διὰ τὸν ὁποῖον
ἀπώλεσας τὰς φρένας! Ἀλλ' ἀκουσον. Πρὶν ἀθετήσης τὴν
ὑπόσχεσίν μου, ἔχεις ἐπτά ἔτη νὰ περιμείνης, ἐπτά ἔτη!...
ἀκούεις! Καὶ σκέπτεσαι καλῶς, δὲν εἶνε ἀληθές! ὅτι
οὐδὲ μίαν ἡμέραν, οὐδὲ μίαν ὥραν θὰ σὲ ἀφήσω...

— Ὅπως μὴ βασανίζωμαι καθ' ὅλην μου τὴν ζωὴν,
εἶπεν ἡ Λουκία ἀλλόφρων, προτιμῶ νὰ περιμείνω ἐπτά
ἔτη, καὶ περισσότερα ἀκόμη· θὰ ἐπρωτίμων μᾶλλον, σὰς
τὸ εἶπον, νὰ ἀποθάνω ἀμέσως!

— Προφυλάχθητι! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ, τείνων
τὴν πυγμὴν, δὲν γνωρίζεις τὰ ἀπειλοῦντα τὰς ἀντάρτιδας
θυγατέρας!

— Γνωρίζω, ἀπήντησεν ἡ Λουκία μετ' ἐπιφυλάξεως,
τὰ ἀπειλοῦντα τὰς δυστυχεῖς συζύγους· ἀποθνήσκουσιν!

Ἐπὶ τῇ τρομερᾷ ταύτῃ κραυγῇ, σχεδὸν ἀκουσίως τῆς
Λουκίας, ὁ κ. Δὲ Σερζὺ εἶδε διαβὰν πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν
αὐτοῦ αἱματηρὸν νέφος, διὰ μέσου τοῦ ὁποίου ἐπανεῖδε
τὴν σύζυγον αὐτοῦ νεκράν· καὶ ὡσεὶ τετυφλωμένος ὑπὸ
τῆς ὀργῆς, προὐχώρησεν ἐπὶ τὴν θυγατέρα αὐτοῦ, ἔχων
φλογεροὺς τοὺς ὀφθαλμούς, ὑψωμένους τοὺς βραχίονας,
ὥς εἰ ἐσκόπει νὰ κατασυντρίψῃ αὐτὴν.

Ἡ Λουκία ἔπεσεν ἐπὶ τοῦ ἑτέρου τῶν γονάτων, κατα-
θορυβημένη καὶ φοβηθεῖσα, με τοὺς βραχίονας τεταμένους
καὶ τὴν κεφαλὴν πρὸς τὰ ὀπίσω.

Πάραυτα ἠνεψύγῃ ἡ θύρα. Ἡ Βάλδα διὰ πηδήματος
παρενέβη μετὰ τοῦ πατρὸς καὶ τῆς θυγατρὸς. Ἄ! ἀμ-
φοτέρων τῶν χειρῶν ἐκράτησε τὸν βραχίονα τοῦ κυρίου
Δὲ Σερζὺ.

— Κύριε κόμη!... ἀνέκραξεν.

Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ ἀνεχαίτισθη.

ΜΓ'

Τὸ μέγα παιγνίδιον τῆς Βάλδας.

Ἡ Λουκία διέμεινεν ἐπὶ τινὰ στιγμὴν ἐκμεμηδενισμένη,
ὡς εἰ ἔλαβε τὸ κτύπημα, ὅπερ τὴν ἠπειλήσεν ὁ πατὴρ της.

Ἡ Βάλδα, μετὰ προσπεποιημένης στοργῆς, ἐδοήθησεν
αὐτῇ νὰ ἐγερθῇ καὶ νὰ καθίσῃ.

Ἐβλεπε τὴν Λουκίαν ἤδη ἐκλελυμένην καὶ ἐξησθενη-
μένην ὑπὸ τοσούτων συγκινήσεων, ἔκρινεν ἐπελθοῦσαν τὴν
κατάλληλον στιγμὴν ὅπως ἐπενέγκῃ αὐτῇ τὸ τελευταῖον
κτύπημα. Λοιπὸν ἤρξαντο νὰ ὁμιλῶσι μετὰ τῆς κυρίας
Δὲ Σερζὺ.

— Συνέλθετε, εἶπεν εἰς τὴν Λουκίαν, ἀναλάβετε τὰς
δυνάμεις σας. Φεῦ! ἔχετε ἀνάγκην. Ὁ κύριος Δὲ Σερζὺ
δὲν σας εἶπεν ἀκόμη, δὲν ἔλαβε τὸν καιρὸν νὰ σας εἴπῃ
τὸ σπουδαιότερον ὅλων· εἰς ποῖον τρομερὸν κίνδυνον, ἀπο-
κρούουσα τὸν γάμον αὐτόν, ἐκτίθετε τὸν ἀδελφόν σας.

— Τὸν ἀδελφόν μου!... ἀνέκραξεν ἡ Λουκία ὁ Λου-
κιανὸς εὐρίσκεται εἰς κίνδυνον! Δὲν ἐννοῶ.

— Διὰ νὰ καταστήσῃ ἀδύνατον τὸν γάμον αὐτόν,
προέβαλε βαρέως τὸν κύριον Δὲ Μοζιρόν. Πρέπει νὰ μο-
νομαχήσωσι.

— Νὰ μονομαχήσωσι! Θεέ μου! καὶ πότε;

[Ἐπεταὶ συνέχεια].